

bylo právě vylíčeno, a nelze jej proto počítati mezi »vyšší požitky«, než které přísluší soudci podle lhůt časového postupu. Jest proto stížnost na omylu, domnívá-li se, že st-logy požitky byly »vyšší než požitky, které by mu příslušely podle časového postupu« proto, že měl v kritické době nárok na přednostenský přídavek a tvrdí-li, že proto byly dány u st-le předpoklady § 173 odst. 4 1. věty plat. zák. Přednostenský přídavek st-lův mohl dojíti zhodnocení při shora řečené úpravě platové toliko cestou § 196 odst. 1 a 3 plat. zák., a neporušil proto žal. úřad zákon, nepozíral-li na st-le jako na soudce, o němž je řeč v 1. větě 4. odst. § 173 cit. zák., a neprovedl-li určení výše základního služného podle 2. věty paragrafu toho.

Ježto konečně žal. úřad poukazem na § 51 služ. pragmatiky a čl. III. § 1 zák. č. 541/19 v souvislosti s ostatním obsahem nař. rozhodnutí dostatečným způsobem odůvodnil svá právní hlediska, není stížnost důvodna ani pokud vytýká nař. rozhodnutí, že není dostatečně odůvodněno.

Č. 8598.

O b e c n í d á v k y: * Modní přehlídka s hudbou, k níž je dovolen přístup na průkaz »bonem«, který pořadatel se zavazuje při pozdějším nákupu plně honorovati zbožím, nepodléhá vstupenkové dávce ze zábav.

(Nález ze dne 12. května 1930 č. 34.354/28.)

V ě c: Město Bratislava proti župnímu úřadu v Bratislavě o dávku ze zábav.

V ý r o k: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

D ů v o d y: Ve dnech 25. září a 8. listopadu 1927 uspořádala firma J. T. synové v Bratislavě modní přehlídky spojené s koncertem, a to prvou ve svých obchodních místnostech a druhou v hotelu »Carlton«. Účastníci obou těchto přehlídek musili se při vstupu vykázati »bonem à 10 Kč«, znějícím na jméno, který jim byl na požádání předem vydán s tím, že při nákupu do dvou měsíců bude firmou plnou cenou nahrazen.

Plat. rozkazy z 30. září 1927 a z 12. listopadu 1927 předepsalo důchodkové oddělení města Bratislavy jmenované firmě ze zmíněných přehlídek na dávce ze zábav podle sazby § 7 pravidel o vybírání obecní dávky ze zábav, vyhlášených vl. nař. č. 143/22, částky 1617 Kč a 462 Kč. — Odvoláními, ve kterých firma namítala, že bony jí vydané nepodléhají dávce ze zábav, měst. zastupitelstvo nevyhovělo, snížilo však dávku za první přehlídku o 924 Kč, ježto dle úředního zjištění navštívilo tuto přehlídku jen 300 a nikoli 700 osob. Dalšímu odvolání firmy, kterým se tato bránila proti předpisu dávky stejným způsobem jako v odvoláních k měst. zastupitelstvu, žal. župní úřad částečně vyhověl, vysloviv, že sice modní přehlídky vzhledem k tomu, že byly spojeny s hudbou, podle § 2 (2) pravidel nepochybně dávce ze zábav podléhají, že však bony,

k přehlídkám těm firmou vydané, nelze kvalifikovati jako »vstupenky«, a že tudíž v tomto případě nemá místa předpis dávky podle § 7 pravidel.

Stížnost městské obce Bratislavy, hájící, pokud se týče charakteru bonů pro předpis dávky, názor opačný, neuznal nss důvodnou.

Není sporu o tom, že modní přehlídky, o které jde, dávce ze zábav podléhaly. Strany rozcházejí se pouze v tom, zda bylo dávku platiti jako dávku ze vstupenek či paušálem.

Podle § 5 pravidel jest dávku ze zábav platiti zpravidla jako dávku ze vstupenek a jen výjimečně paušálem. V § 6 se stanoví, že při zábavách pořádaných za úplatu předem stanovenou smí se vstup do zábavy připustiti jen, byla-li koupena vstupenka obcí okolkovaná, za niž byla dávka zaplacená, a dále, že při zábavách, při nichž se vybírá vstupné, není dovoleno dávku paušalovati. Dávka ze vstupenek se platí podle sazby § 7, dávka paušální pak při zábavách bezplatných, nepřipravených nebo neočekávaně konaných (§ 12).

Ze všech těchto předpisů je patrné, že dávka ze zábav se platí jako dávka vstupenková vždy, ale také jen tehdy, když pořadatel vybírá za přístup k zábavě úplatu, při čemž je forma, v jaké se tak děje, nerozhodná.

V daném případě byl ovšem přístup k modním přehlídkám vázán na průkaz »bonem«, který si návštěvník předem u pořadatelky přehlídek za 10 Kč opatřil. Bon ten byla však firma povinna při nákupu do určité doby honorovati, t. j. na cenu koupeného u ní zboží plnou nominální hodnotou převzít zpět a započísti, což tato také, jak souhlasně obě sporné strany potvrzují nebo aspoň neběrou v pochybnost, ve skutečnosti činila, byl-li jí bon při nákupu ve stanovené době předložen. Podle toho však nebyly bony úplatou za poskytnutí přístupu k modním přehlídkám, nýbrž pouhým osobním průkazem (legitimací), poskytujícím nárok na účast na přehlídkách jakožto pouhé akcesorium pohledávky majitele bonu oproti firmě bon vydavší na dodání zboží v plné ceně zakoupeného bonu. Na této právní povaze bonu nemůže nic změnit ani okolnost, že ne každý, kdo si bon koupil, tohoto pro nákup u firmy skutečně použil, neboť záleželo na jeho vůli, jak s bonem, který zůstal v každém případě — ať se přehlídky zúčastnil či nic — jeho majetkem, chce naložit.

Za tohoto stavu věci nelze tedy bony kvalifikovati jako »vstupenky« v technickém slova smyslu, jaké mají na zřeteli §§ 5—7 pravidel, v důsledku čehož modní přehlídky, o něž jde, nepodléhaly dávce ze vstupenek podle § 7. Je tudíž nař. rozhodnutí, které jest založeno na stejném právním názoru, ve shodě se zákonem.

Č. 8599.

Samospráva obecní. — Zdravotnictví: Jak jest vyměřovati léčebný příspěvek v Lázních Luhačovicích?

(Nález ze dne 12. května 1930 č. 6398.)